

POSTANOWIENIE

27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2025 r. w Warszawie
zażalenia M.N.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z 27 września 2024 r., I CSK 4217/23,

w sprawie z powództwa M.N.

przeciwko M.S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 27 września 2024 r. w sprawie I CSK 4217/23 Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną powoda M.N. wniesioną od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 20 kwietnia 2023 r. wydanego w sprawie z jego powództwa przeciwko M.S. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił nieważność postępowania przed Sądem Najwyższym ze względu na wydanie zaskarżonego postanowienie przez Sąd Najwyższy w składzie złożonym z sędziego powołanego na swój urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym na podstawie ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3, dalej: „u.zm.KRS”). Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepisy art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. wskazują wyczerpująco katalog orzeczeń podlegających zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2023 r. III CZ 182/23). Zaskarżone przez powoda postanowienie nie zostało w nich wymienione, a zatem wniesione zażalenie jest niedopuszczalne bez względu na treść i ciężar sformułowanych w nim zarzutów. Postanowienia wydane przez Sąd Najwyższy nie są zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2020 r., V CO 96/20, z 22 listopada 2017 r., II UO 16/17.; z 30 września 2020 r., I CZ 37/20; z 15 kwietnia 2021 r., V CSK 431/19; z 23 kwietnia 2021 r., I CSK 318/20; z 7 grudnia 2021 r., II CZ 55/21, z 22 czerwca 2022 r., III CZ 170/22; z 24 stycznia 2023 r., III CZ 331/22; z 14 września 2023 r., III CZ 182/23; z 29 marca 2024 r., III CZ 38/24 oraz z 26 stycznia 2024 r., III CZ 457/22). Nie ma zatem prawnych podstaw do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego odrzucające skargę kasacyjną. Postanowienie to kończy postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś szczegółowej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu. Niedopuszczalność zażalenia powoduje niemożność objęcia przez Sąd Najwyższy kontrolą zarzutów skarżącego dotyczących nieważności postępowania przed Sądem Najwyższym wynikającej z orzekania przez sędziego powołanego na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2024 r., III CZ 457/22 oraz z 29 marca 2024 r., III CZ 38/24 i orzecznictwo powołane w tych judykatach).

W tym stanie rzeczy, orzeczono, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

(A.D.)

[a.]